

ГРЪИНА СЛЪНЦЕ

Гръйна слънце отъ небето
съ жарки пролѣтни лъчи
и засмѣ се вече полето,
съ прелестъ чудна се покри.

Птичкитѣ въ превара пѣятъ,
вредѣ цвѣтя, тревн растатъ,
и горитѣ не тъмнѣятъ —
въвѣ зелено се красятъ.

Колко радости ще има —
идватъ свѣтли топли дни.
Нѣма вече люта зима
по поля и стрѣмнини.

Ще играятъ и лудуватъ
изъ просторитѣ деца,
ще се къпятъ тѣ и плуватъ
пакъ въвѣ топлата вода.

Олга Попова

детето ми“ — си мислѣше и
говорѣше булка Мина. . .

Митьо заболя отъ минингитъ
и следъ нѣколко дни почи-
на. . . Колко писъци, колко
мъжи, какъ късаше дрехитѣ
и скубѣше коситѣ си клетата
майка. . . Боже, пази. . .

Цѣлото село бѣ заспало и
потънало въ мракъ. Булка Ми-
на скокна отъ леглото, като
че нѣкой я извика. Тя се вгле-
да въ кандилцето, което спо-
койно си свѣтѣше, а ангелче-
тата ту разперваха бѣлитѣ си
позлатени крилца, ту ги сли-
ваха. Тя се прекръсти. . . „Бо-
жичко!“ . . . „Майче, азъ съмъ
ангелче!“ чу се Митьовия гла-

сецъ. . . Цѣла въ трѣпки се
обърна къмъ леглото, Митьо
спѣше до нея, скокна въ ску-
та ѝ, цѣлуна я. . . Снѣжно бѣ-
литѣ крилца заслѣпиха очи-
тѣ ѝ, писнаха ушитѣ ѝ, и Ми-
тьо изчезна. . . Съ позлатено
отъ кандилцето лице, Ваньо
спокойно спѣше. Малкитѣ ан-
гелчета спокойни стояха като
на стража предъ Св. Дева и
малкия Иисусъ. . . Булка Ми-
на се облече, изскокна изъ вра-
титѣ, излѣзе на улицата, която
бѣ пълна съ жени, мъже, де-
ца — мълчаливи, нѣми. Тя бър-
заше, бѣгаше къмъ гробищата,
блѣскаше се въ нѣкои, които
нищо не ѝ казваха, правѣха ѝ